

Cùng nhau luyện tập PHƯƠNG PHÁP LUẬN SÁNG TẠO

làm sao tặng quà?

Theo lệ, khi kết thúc một môn học, lớp tại chức K 12 chúng tôi lại hùn nhau mua “chút quà” tặng thầy cô. Nhưng lần này, cô giáo dạy môn Tài chính quốc tế tuyên bố trước lớp “thứ sáu này chúng ta sẽ học xong phần cuối, tôi dặn trước các anh, chị không được tặng quà cáp gì cả. Có tặng tôi cũng không nhận. Tôi chỉ yêu cầu các anh chị thi tốt là đủ rồi”.

Ban cán sự lớp chúng tôi rất bối rối: “không tặng quà thì trái lệ mà tặng thì cô không nhận vì đã tuyên bố rồi”. Ban cán sự đề nghị tôi (lúc đó là lớp trưởng) cho họp khẩn để tìm giải pháp. Vốn được trang bị “vũ khí PPLST” tôi mỉm cười bảo: “Các bạn yên trí về nghỉ, tôi sẽ nhờ các bạn sau”. Ngày thứ sáu, cả lớp hồi hộp chờ tôi lên cảm ơn cô và tặng quà như thường lệ. Sau khi tôi thay mặt lớp cảm ơn cô, theo “ám hiệu”, hai bạn ở cuối lớp mang gói quà to gấp 2 lần so với quà của lần trước. Lập tức cô giáo giơ tay ngăn lại: “Tôi đã nói tôi không nhận quà mà”. Tôi bình tĩnh thưa: “Thưa cô, đây là món quà chúng em nhờ cô chuyển đến các thầy, cô Bộ môn Tài chính quốc tế ạ”. Cô giáo liền nhẹ nhàng: “Thế thì được, tôi sẽ chuyển hộ cho các anh, chị”. Cả lớp vỗ tay hoan nghênh. Ngay lúc đó tôi liền tuyên bố: “Thưa cô còn đây là tấm lòng lớp chúng em gửi đến cô”. Cô giáo chưa kịp trả lời thì một bạn nữ từ dưới ôm bó hoa rất to và đẹp bước lên. Cô giáo không nỡ từ chối và lớp tôi lại được dịp vỗ tay tiếp.

Hoàng Minh Tiến

K 28

Bình luận của TSK: lớp tại chức K12 có vấn đề. Mâu thuẫn vật lý (ML) được phát biểu như sau: “lớp phải tặng được quà cho cô giáo, theo thông lệ để bày tỏ sự biết ơn của những người học và không được tặng quà để đáp ứng yêu cầu của cô giáo”. Khi bật màn hình 9 hệ, trong cách xem xét chức năng dạy và học của lớp học, hệ trên, lúc này là Bộ môn Tài chính quốc tế. Chính hệ trên cung cấp thông tin giải quyết ML: Bộ môn không phải là cô giáo cho nên tặng quà cho Bộ môn, chứ không phải trực tiếp cho cô giáo nên cô không từ chối được. Mặt khác, cô giáo là một yếu tố của hệ Bộ môn, nên tặng quà cho Bộ môn, cũng là một cách gián tiếp tặng cả cô giáo. Trong đó tình huống trên, tác giả “còn liên tục tác động có ích” vì, đoán biết rằng cô giáo sẽ nhận quà của lớp cho Bộ môn, tác giả sử dụng ngay tính ì mới có lợi để cô nhận tiếp bó hoa là quà tặng riêng cô. Lưu ý, đây là bó hoa, chứ không phải món quà “trên mức tình cảm”. Hệ thay đổi ít nhất nên để được cô giáo tiếp nhận.

Thành ngữ Trung Quốc dưới cách nhìn thủ thuật sáng tạo

Hàn Thục Trinh

Bài này được viết dựa trên các mẫu chuyện vui và những câu thành ngữ Trung Quốc, trích dẫn từ quyển sổ tay “xiao xue cheng cheng yu da quan” (tạm dịch từ Hán Việt : tiểu học sinh thành ngữ đại toàn)

Nền văn minh Trung Hoa có một bề dày lịch sử đầy thăng trầm. Có thể chính vì thế mà trong kho tàng văn học Trung Hoa cũng chứa đầy những chuyện ngụ ngôn dụng đời.

Một câu chuyện vui, kể về đời nhà Sử ở Trung Quốc: một viên quan nọ thưởng cho thuộc hạ một hũ rượu (nam tử Trung Quốc thời ấy rất “háo rượu”). Thế rồi mọi người cùng thưởng lượng... chỉ có một hũ rượu thôi mà nhiều người uống thì bao nhiêu mới thỏa? Cuối cùng, mọi người quyết định cùng nhau thi vẽ rằn trên mặt đất. Người nào vẽ xong sớm nhất sẽ được hũ rượu. Một chàng nọ vẽ xong, thấy người khác còn đang loay hoay vẽ, anh này vừa cầm hũ rượu lên vừa vẽ thêm chân cho con rằn. Đúng lúc này, một người khác đã vẽ xong, liền giật lấy hũ rượu và nói : “Con rằn làm gì có chân! Anh làm sao có thể vẽ thêm chân vào cho nó?”. Nói xong, anh ta cầm hũ rượu lên và uống hết một hơi.

Từ câu chuyện trên, người ta mới có thành ngữ rằng : “Hoa xà thêm tóc” (vẽ rằn thêm chân). Các bạn có nghĩ anh chàng này đã sử dụng “nguyên tắc biến hại thành lợi” để bắt bẻ bạn mình không? Một câu chuyện khác kể rằng Tề Tuyên Vương rất thích nghe thổi sáo, thường cho nhiều người “kết hợp” thành một đội nhạc, cùng nhau hòa tấu. Nam Quách tiên sinh – một người không hề biết gì về thổi sáo, đã len vào đội nhạc để “copy” cách thổi, mong được thưởng. Tuyên Vương băng hà, con trai nhà vua yêu cầu mỗi người “tự phục vụ” bằng cách “độc tấu” cho ngài nghe. Thế là, Nam Quách tiên sinh chỉ có thể sử dụng “nguyên tắc vượt nhanh” để ra ngoài buổi biểu diễn? Đó chính là xuất xứ của câu thành ngữ: “lạm dụng xung số”

Trong câu chuyện này, Nam Quách tiên sinh đã dùng “khả năng thổi sáo của người khác” để bù trừ cho “khả năng không biết thổi sáo” của mình. Ông ta không biết rằng đời sau, người ta gọi cách làm này là nguyên tắc phản trọng lượng.

